

Od Štajngrabna naprej drži preko Boča prelaz, po katerem se vije leno liki kača vozna cesta.

Pogledal sem na uro. Minilo je baš eno uro hoda, ko sem bil na vrhu prelaza na Velikem travniku, Frmilah, kot pravijo ljudje. Pravljica ve povedati, da je stala tukaj pred dawnimi, dawnimi časi obsežna vas z bogatimi, a jako prevzetnimi in brezbožnimi prebivalci. Zadela jih je zato šiba božja. Pogreznila se je vsa vas s stanovalci vred.¹

V bližini sta še dva manjša travnika. Toda na nobenem ne zraste nad pol decimetra visoka trava. Bog je takrat proklel zemljo, da ne obrodí nič kaj posebno.

Na Velikem travniku sem legel na trato in razmišljal... osobito o Bočanih, o ubogem, a zadovoljnem ljudstvu, ki je po večini razkropljeno po svetu po raznih rudokopih, zakaj domača gruda ne more preživljati vseh, ker je preskopa v rodovitnosti.

Zrl sem na vse strani. Zahodno, kakih pet minut od mene, stoji bela cerkvice sv. Marjete, kostrivniška podružnica. Kot majhen dijak sem bil večkrat z drugimi pri sv. Marjeti na »žegnanju«. Najbolj mi je takrat vedno ugajalo trjančenje. Le pomisli! V zvoniku visi majhen zvon. Pod njim stoji cerkovnik, držeč v eni roki kamen, v drugi pa kladivo, tolče menjaje s kamenom in kladivom po zvonu, vmes pa brca z desno nogo, da tako potrkava ob zvon z žvenkljem, ki ima privezanega na vrv, vrv pa nataknjeno na nogo. Ker je zvonik nizek, lina pa precej velika, se vsa umetnost cerkovnikova vidi prav lepo.

Ko sem se na Velikem travniku malo spočil, sem se zopet vrnil v Studenice, v dragi kraj domači.

Makso, le ven na plan,
na vrh planin

Ti kliče

Tvoj

Fran.

¹) O Velikem travniku sem pisal obširneje v Kosijevi „Zabavni knjižnici“, če se ne motim, l. 1905.

Pesem nabornikov.

*Mi fantje — kot hrastje orjaki — In šopek — korajža za trakom,
mi v suknjo vojaško gremó: a žalostno nam je srce,
oj, zbogom, vi mamica, očka, na ustnih nam vriski — veselje,
ostani Bog, sestra, s tebó! v očeh pa so grenke solze.*

Cvetko Gorjančev.

